

ונתזה בקעת וטפחה לו בפניו. לא גרסינן ומת דהא מוקי לה לענין ארבעה דברים: **זה** שדדעת חבירו נכנס. משמע דאיידי כשראהו נכנס ואל"ת בשלא ברשות אמאי פטור כיון שראהו שנכנס הא אמרינן צפ"ה הפרה (לקמן מה. וספ ד"ה החק) הנכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות דאפי' בעל הבית הויקו חייב אי היה ידע ביה ואפילו שלא בזוונה דומיא ללא היה ידע דפטור התם וי"ל הא דקמתי רישא פטור היינו מד' דברים אבל נזק חייב וכן פי' בקונטרס א"ר כולה ברייתא בשלא ראהו מ"מ חשיב לדעת חבירו שהיה לו לידע שלא על חסם של ממנו רשות אלא משום שרונה ליכנס: **דל"א** סגי ליה בגלות. ואל"ת והא תנן באלו הן הגולין (מכות ט.) הזורק אבן לחצרו והרג אס' יש לו רשות לניזק ליכנס לשם גולה ואס' לאו אינו גולה ואמאי גולה כשנכנס ברשות וי"ל דהתם מיידי כגון שיס' לו דרך בתוכו או צמק או צמתה או בשאלה או בשכירות שאין בעל החצר יכול לעכב עליו אבל הכא מיידי בחדש ששאל רשות ליכנס לפי שעה דידוע הוא שיכנס לאלתר כיון ששאל ממנו רשות להכי הוי קרוב למוזד: **מיתבי** הזורק אבן לרה"ו והא הבא דשוגג קרוב ר' אמיר.

דוהו מוקד ואזיל דאפי' ברא ונבא לקראת כלה. ואמרי לה לקראת מלכה. ר' יצאי מיעטף וקאי (ואמר) בואי כלה בואי כלה. מהני. המבקיע ברשו' היחיד והויק ברשו' הרבי' כו'. הני תלתא בבי דקתני בבבתי לא שמיען דהא מנו חברתה אלא כוליה צריכין למיתגהי בהדיא. ת"ר הנכנס לתנתו שלגור בקעת ברשות ונתזה בקעת וטפחה לו על פניו, פורה. ואם נכנס ברשו' חייב. מאי חייב דקתני. אמר ר' יוסי ב"ר חנינא חייב ב"ר דברין דקיימי' לו אדם מועד לעולם, ומתכוין לגרונו חייב חוץ מן הדיבור דבעינן עדי שהיא פתחיהו לו לבייש או אפי' להויק. ופטור דקתני פטור מגלות, ופירש רבה דלא טני ליה בגלות דהוא שוגג קרוב למוזד. ומותבי רבה הא נתנן בפ' אלו הן הלוקין הוסיף לו רצויה אחת ומת היה זה גולה, והא הכא שוגג קרוב למוזד הוא דאיבעי ליה אסקו אדעתיה דמית אביש בהרא רצויה. ופרקי' כגון דטעא היין במנייא. ת"ש הזורק אבן לרשות הרבי' והרג הרי זה גולה, והא הכא שוגג קרוב למוזד הוא. ופרקי' הא זורק אבן בסותר כחלו לאשפה שאין דרך בני אדם ליפנות בה ביום אלא מעט דרכה ליפנות בה בלילה, וזה סתר כותלו

ונתזה בקעת וטפחה לו בפניו. לא גרסינן ומת דהא מוקי לה לענין ארבעה דברים: **זה** שדדעת חבירו נכנס. משמע דאיידי כשראהו נכנס ואל"ת בשלא ברשות אמאי פטור כיון שראהו שנכנס הא אמרינן צפ"ה הפרה (לקמן מה. וספ ד"ה החק) הנכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות דאפי' בעל הבית הויקו חייב אי היה ידע ביה ואפילו שלא בזוונה דומיא ללא היה ידע דפטור התם וי"ל הא דקמתי רישא פטור היינו מד' דברים אבל נזק חייב וכן פי' בקונטרס א"ר כולה ברייתא בשלא ראהו מ"מ חשיב לדעת חבירו שהיה לו לידע שלא על חסם של ממנו רשות אלא משום שרונה ליכנס: **דל"א** סגי ליה בגלות. ואל"ת והא תנן באלו הן הגולין (מכות ט.) הזורק אבן לחצרו והרג אס' יש לו רשות לניזק ליכנס לשם גולה ואס' לאו אינו גולה ואמאי גולה כשנכנס ברשות וי"ל דהתם מיידי כגון שיס' לו דרך בתוכו או צמק או צמתה או בשאלה או בשכירות שאין בעל החצר יכול לעכב עליו אבל הכא מיידי בחדש ששאל רשות ליכנס לפי שעה דידוע הוא שיכנס לאלתר כיון ששאל ממנו רשות להכי הוי קרוב למוזד: **מיתבי** הזורק אבן לרה"ו והא הבא דשוגג קרוב ר' אמיר.

דוהו מוקד ואזיל דאפי' ברא ונבא לקראת כלה. ואמרי לה לקראת מלכה. ר' יצאי מיעטף וקאי (ואמר) בואי כלה בואי כלה. מהני. המבקיע ברשו' היחיד והויק ברשו' הרבי' כו'. הני תלתא בבי דקתני בבבתי לא שמיען דהא מנו חברתה אלא כוליה צריכין למיתגהי בהדיא. ת"ר הנכנס לתנתו שלגור בקעת ברשות ונתזה בקעת וטפחה לו על פניו, פורה. ואם נכנס ברשו' חייב. מאי חייב דקתני. אמר ר' יוסי ב"ר חנינא חייב ב"ר דברין דקיימי' לו אדם מועד לעולם, ומתכוין לגרונו חייב חוץ מן הדיבור דבעינן עדי שהיא פתחיהו לו לבייש או אפי' להויק. ופטור דקתני פטור מגלות, ופירש רבה דלא טני ליה בגלות דהוא שוגג קרוב למוזד. ומותבי רבה הא נתנן בפ' אלו הן הלוקין הוסיף לו רצויה אחת ומת היה זה גולה, והא הכא שוגג קרוב למוזד הוא דאיבעי ליה אסקו אדעתיה דמית אביש בהרא רצויה. ופרקי' כגון דטעא היין במנייא. ת"ש הזורק אבן לרשות הרבי' והרג הרי זה גולה, והא הכא שוגג קרוב למוזד הוא. ופרקי' הא זורק אבן בסותר כחלו לאשפה שאין דרך בני אדם ליפנות בה ביום אלא מעט דרכה ליפנות בה בלילה, וזה סתר כותלו

ונתזה בקעת וטפחה לו בפניו. לא גרסינן ומת דהא מוקי לה לענין ארבעה דברים: **זה** שדדעת חבירו נכנס. משמע דאיידי כשראהו נכנס ואל"ת בשלא ברשות אמאי פטור כיון שראהו שנכנס הא אמרינן צפ"ה הפרה (לקמן מה. וספ ד"ה החק) הנכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות דאפי' בעל הבית הויקו חייב אי היה ידע ביה ואפילו שלא בזוונה דומיא ללא היה ידע דפטור התם וי"ל הא דקמתי רישא פטור היינו מד' דברים אבל נזק חייב וכן פי' בקונטרס א"ר כולה ברייתא בשלא ראהו מ"מ חשיב לדעת חבירו שהיה לו לידע שלא על חסם של ממנו רשות אלא משום שרונה ליכנס: **דל"א** סגי ליה בגלות. ואל"ת והא תנן באלו הן הגולין (מכות ט.) הזורק אבן לחצרו והרג אס' יש לו רשות לניזק ליכנס לשם גולה ואס' לאו אינו גולה ואמאי גולה כשנכנס ברשות וי"ל דהתם מיידי כגון שיס' לו דרך בתוכו או צמק או צמתה או בשאלה או בשכירות שאין בעל החצר יכול לעכב עליו אבל הכא מיידי בחדש ששאל רשות ליכנס לפי שעה דידוע הוא שיכנס לאלתר כיון ששאל ממנו רשות להכי הוי קרוב למוזד: **מיתבי** הזורק אבן לרה"ו והא הבא דשוגג קרוב ר' אמיר.

דוהו מוקד ואזיל דאפי' ברא ונבא לקראת כלה. ואמרי לה לקראת מלכה. ר' יצאי מיעטף וקאי (ואמר) בואי כלה בואי כלה. מהני. המבקיע ברשו' היחיד והויק ברשו' הרבי' כו'. הני תלתא בבי דקתני בבבתי לא שמיען דהא מנו חברתה אלא כוליה צריכין למיתגהי בהדיא. ת"ר הנכנס לתנתו שלגור בקעת ברשות ונתזה בקעת וטפחה לו על פניו, פורה. ואם נכנס ברשו' חייב. מאי חייב דקתני. אמר ר' יוסי ב"ר חנינא חייב ב"ר דברין דקיימי' לו אדם מועד לעולם, ומתכוין לגרונו חייב חוץ מן הדיבור דבעינן עדי שהיא פתחיהו לו לבייש או אפי' להויק. ופטור דקתני פטור מגלות, ופירש רבה דלא טני ליה בגלות דהוא שוגג קרוב למוזד. ומותבי רבה הא נתנן בפ' אלו הן הלוקין הוסיף לו רצויה אחת ומת היה זה גולה, והא הכא שוגג קרוב למוזד הוא דאיבעי ליה אסקו אדעתיה דמית אביש בהרא רצויה. ופרקי' כגון דטעא היין במנייא. ת"ש הזורק אבן לרשות הרבי' והרג הרי זה גולה, והא הכא שוגג קרוב למוזד הוא. ופרקי' הא זורק אבן בסותר כחלו לאשפה שאין דרך בני אדם ליפנות בה ביום אלא מעט דרכה ליפנות בה בלילה, וזה סתר כותלו

דלמי ר' חייא בשלא ראהו הרי משמע אפי' דראהו פטור מגלות כיון דנכנס שלא ברשות אע"ג דמסרהב צו ללאת ממייצין גבי נפח היכא דנכנס ברשות וכי דחי צירושלמי ומוקי דר' חנינא^ט כשאומר לו הכנס ודאי כריך להעמידה כשלא ראהו דלא תקשה דנפח על מה שהוא פטור מגלות: **מאן** דמתני **הא אסיפא כ"ש ארישא**. משמע דיותר הרישא קרובה לאונס ממנה שהסיפא קרובה למוזד ומימה אי משמע אונס פטור מגלות כ"ש שהיה לו לידע דלאו לאו פטור ליה הכא אלא לפי שאין דומה ליער כשנכנס שלא ברשות והא דקאמר כל שכן ארישא משום דדמי סיפא טפי ליער מרישא וכן פירש בקונטרס:

הגהות הב"ח

(א) במשנה המבקע ברה"ו והויק ברה"ו: (ב) במשנה המבקע ברה"ו והויק ברה"ו: (ג) נמי אמר רבה ק"ו ומה יעיר: (ד) ר"ש ד"ה טפח ור"ה בספלה הדיף:

מוסף רש"י

מתעטף. כנגדים נאס (שבת קטז.). בואי כלה. הוי קרי ליה לשעמט שנת מתוך חביבות (שם). הוסיף לו רצויה אחת ומה הרי זה גולה על ידו. ולא דמי להסוה שפירא נזי ארס נעשר לה גנוסס נזי ארס (מכות כב.). טפח ליה רבא בסנדליה. הסוה על סנדלו כמקל דין שחוק. כשם שממין למי שאינו משויב ויחוב. ליפנות ציוס (מכות ח.).

רבינו הגאון (המשך)

חוק אבן לאשפה והיה שם אדם עושה צרכיו והכחו האבן ומת. מוזד לא הוי דאינה עשויה ליפנות בה ביום, אנוס לא הוי דהאיכא דמקרי ויחוב. רב פפא, אר' דר' יוסי ב"ר חנינא מתני לה ארישא הנכנס לתנתו שלגור כו'. ומחייב גלות, והתנן הנכנס לתנתו שלגור ונתזה בקעת וטפחה לו על פניו ומת פטור, ואפי' נכנס ברשות. ופרקי' זה שנגכס וטפחו לו ניצוצות וכשרבו מסרהב בו לצאת מחנתו וכסבור שיצא, ומשום דאית ליה אימתא עליה, אע"ג דאמ' ליה צא, הוה לי אסקו אדעתיה דלמי לא נפק.